

# GAZETA TRANSILVÂNIEI

PROPRIETARĂ: ASOCIAȚIUNEA „ASTRA” BRAȘOV  
Apare de două ori pe săptămână prin îngrijirea  
unui comitet de redacție.  
Atelierele tipografiei „Astra” Tf 1102.  
Pagini 4-6-8 Lei 3.

STEAG RIDICAT LA  
1838

GHLBARITIU ȘI SFINȚIT DE LUPTELE PURTATE SUB CUTELE LUI  
DE ATAȚIA URMAȘI, ÎN FRUNTE CU MUREȘENII

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA  
BRAȘOV.

B-dul REGELE FERDINAND Nr. 12 Tf. 1513  
Abonamentul anual lei 300 Autorizați și Societăți lei 600  
Anunțuri și reclame după tarif.

Nr. 48 Inreg. Trib. Brașov S. II No. G. II. 71/942

25 Iunie 1942

Anul 105

## Turneul Operei

de I. Bozdog

Publicul brașovean stă sub copleșitoarea impresie a celor cinci reprezentații ale Operei din București.

Opera n'a stâmpărat numai setea de frumos a publicului, nici n'a fost numai un strălucit mesager al geniului artistic românesc, ci a fost căldura inimii, frățești sosită să vestească prin bătăile ei zorii gloriei și mării depline a neamului.

Este întâia dată când această înaltă mărturie a comorilor noastre sufletești părăsește nu numai capitula, dar renunță și la o parte a timpului de recreație a artiștilor și apucă drumul Ardealului.

Ce inimă poate fi mai sensibilă și poate înregistra mai precis toate mișcărilor sismice ale sufletului românesc ca aceste flăcări sfinte frământate clipă de clipă în cântecul și poezia neamurilor, dar pârquitate și coapte sub dogoarea scumpei noastre doine?

Trecutul și prezentul neamului nostru, cu toate durerile și bucuriile lui, s'au sedimentat doară în cântec.

Trupul greu apăsător de povara vremurilor nu s'a frânt sub bătaia furtunilor, căci a fost susținut de puternicele resorturi ale inimii care a știut să acumuleze, să rabde, să se stâmpere și mângâie în ceasurile grelelor încercări, să plângă mulcom și pe înfundate, sau să izbucnească potolit ori vijelios, după cum i-a fost merit norocul din leagănul de zămislire.

Și cum acest leagăn veacuri de-a rândul a fost bătut mai mult de furtuni, comoara lui sufletească este o cutremurătoare poveste pe care nimeni n'o poate descifra mai limpede și mai simțit ca cei ce sunt rupți din această poveste de cântec înlăcrimat, de bucurie potolită și de nădejde neînfrântă.

Când în fruntea Operei noastre din București se găsește scântela nepotolită în setea de a aduna și grupa povestea întreagă a neamului în țesutul doinei și obiceiurilor românești, când îndrumător al Operei este Tiberiu Brediceanu, pasul făcut de aceasta este cel dictat de imperativul zilelor de azi, de a prezenta și susține neamul în fața lumii românești și străine așa cum este și are dreptul să trăiască, și nu altfel, și mai ales nu cu fața murdărită și inima goală cum îl prezintă dușmanii.

În întocmirea și aranjarea programului remarcăm cu bucurie acest fapt. În preajma trecutului război mondial tot sufletul artiștilor noștri dela Teatrul Național din București ne-a adus solia îmbărbătării și ne-a hrănit inimile cu merinde pentru marile încercări trăite curând după acel turneu.

Astăzi Opera Română s'a oprit între noi cei din orașul marilor lozinci de deșteptare națională să ne reamintească prezența întregului neam la datorie și va duce aceeași poruncă și Sibiului, să știe și el că vremea izbândei se apropie.

Opera Română este pe drumul adevăratei apostolii și e bine că în aceste zile de restriște picură balsam întăritor și întărește toate nădejțile.

## Episcopul N. Colan la Academie<sup>\*)</sup>

de Sergent Ion I. Pogana

S'a scris relativ puțin în ziare despre alegerea episcopului Nicolae Colan dela Cluj printre membrii Academiei Române, în scaunul rămas vacant prin moartea lui Nicolae Titulescu.

Și, totuși, alegerea aceasta are o semnificație deosebită, care merită să fie discutată pe îndelete.

Academia Română participă activ la marea luptă pentru restaurarea Patriei în drepturile sale firești.

Eri, ca și astăzi, Academia Română a mers pe același drum neclintit: afirmarea neamului, prin operele celor mai distinși membri ai săi.

Academia Română duce greu acestor lupte — misiunea ei fiind afirmarea geniului spiritual al neamului.

De aceea, apostolii Academiei Române au stat mereu în slujba neamului.

Academia Română, s'a adresat Românilor de pretutindeni — realizând întâia mare unire sufletească a poporului român.

Era firesc, deci, ca Academia Română să aleagă ca membru pe episcopul Nicolae Colan, dela Cluj, cum l-a ales membru de onoare și pe d-l N. P. Smochină, cunoscutul luptător transnistrian.

Episcopul Nicolae Colan este un bloc de granit — înfipt puternic în Ardealul de Nord.

Nimic n'a putut stinge farul de lumină pe care-l ține cu vrednicie.

Ceea ce nu mai este îngăduit să se propage prin școală și publicații, răspândește prin litera evangheliei arhierul dela Cluj, care susține o vie ac-

țiune spirituală printre Români din Ardealul de Nord.

Este conducătorul spiritual al acestor frați, cărora le astămpără focul inimii — prin citirea din cărțile sfinte — în dulcele lor glas.

Este o operă culturală și națională pe care o întreține noul academician Nicolae Colan.

Mai mult decât o operă tipărită, fructul unor meditații solitare sau rezultatul unei munci de laborator, care dau dreptul la nemurire printr'un scaun academic, opera episcopului Nicolae Colan nu poate fi întrecută ușor, astfel că Academia Română a avut o inspirație fericită când i-a oferit locul lui Nicolae Titulescu.

Ne închipuim cu câtă bucurie a fost primită vestea aceasta de poporul pe care-l conduce și ce — imbold de a continua pe drumul apucat — înseamnă această alegere pentru P. S. Sa.

Un Barițiu, Vulcan, Lupaș și Goga — au fost membri ai Academiei Române — când țara avea alte hotare.

Și astăzi, episcopul Nicolae Colan primește această investitură aleasă, care se cere cinstită prin acte și fapte mari, de care s'a dovedit a nu fi străin.

Ii revine noului academician misiunea de a călca pe urmele lui Șaguna, Sterca-Șuluțiu, și a celorlalți arhierii vrednici cărora le-a luat succesiunea.

— Continuare în pag. 3 —

\*) Articolul d-lui I. Pogana este ecoul venit de pe câmpul de onoare.

## Un om vrednic

Biserica strămoșească ne-a dat în toate timpurile elemente de o deosebită valoare, pilde vii și energii creatoare pe seama neamului nostru. Trecutul nostru sbuciumat e mărturie de nedesmințit a muncii desinteresate, și de cele mai multe ori anonime, a preoțimii noastre. Ea a călăuzit pașii poporului de-a-lungul veacurilor, pe cărările unui destin atât de vitreg, spre țintele luminoase ase izbândii.

Așa a fost în trecut.

Azi, când noroadele se află la o grea răspântie, rolul bisericii nu e mai puțin important. Nu putem decât să ne bucurăm când întâlnim în rândurile preoțimii noastre tinere oameni vrednici care, continuând tradiția înaintașilor, își pun truda zilnică în slujba neamului întreg.

O carte ce mi-a căzut zilele acestea în mână, „Figura Mântuitorului”, apărută în Tipografia Arhidiecezană din Sibiu, mă face să aștern aceste câteva rânduri pe hârtie. Autorul acestui „modest studiu” este părintele Aurel Radu din Teliu.

Nu l-am cunoscut personal decât în trecut, dar am urmărit cu deosebită atenție activitatea Sfinției Sale atât de bogată și multilaterală.

Deși licențiat al facultății de teologie din București și mai târziu profesor de religie la liceul din Sighișoara, nu a ezitat să se dedice activității pastorale într'un sat din județul nostru. Aici, după o activitate de patru ani, a fost distins de I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae cu brău roșu, drept semn al deosebitei considerații de care se bucură înaintea înaltelor foruri bisericesti.

În călătoria misionară din Basarabia și Transnistria a însoțit pe I. P. S. Sa alături de cei mai valoroși preoți ai eparhiei, desfășurând și de astădată o muncă de adevărat apostolat.

Neobosit conferențiar și publicist, cuvântările sale, „La zile mari”, au fost premiate și publicate în biblioteca populară a Asociațiunii. Numele Sfinției Sale se poate întâlni des în coloanele

Continuare în pagina 3-a

FOILETONUL  
„GAZETEI TRANSILVÂNIEI”

## CRONICA LITERARA

de Aurel Marin

TUDOR ARGHEZI: *Lina*. Roman. Ed. „Cartea Românească”. Buc.

Intre izbândile anilor de război, vom înregistra și apariția romanului *Lina*, carte de pură literatură dar grea de sensuri noi despre lume și viață.

*Lina* seamănă cel mai puțin cu operele anterioare, în versuri sau în proză, ale poetului. Incepând dela substanță și până la stilul, sintetic, de subtile discriminări lirice, romanul recent aduce o netă originalitate.

Subiectul, în linii mari, este comun marilor cărți ale lumii: triumful onestității!

În ce fel d-l Tudor Arghezi a reușit să îmbogățească literatura română, ne rămâne să arătam în sumarele rânduri ce urmează.

Surprinzător este, pentru cititorul deobște, să constate cum cel mai răsfățat poet contemporan știe să înlăture poezia lirică din roman; ceea ce, în bună măsură, nici nu a arătat să poată până acum.

Că, în epica de față, țâsnesc unele izvoare lirice, nu încapă îndoială, dar acestea toate, la confluența lor, nu ajung să dea un pârâiaș măcar și să stânjenească astfel mersul narațiunii.

Ținând, prin arta scrisului, de un

Flaubert și prin aceea a prezentării materialului, în detalii nenumărate, de un Zola, autorul *Cuvintelor potrivite* apare ca un scriitor de proporții europene, cu o carte de excepțională valoare.

*Lina* e un document, dacă voiți, al epocii, cum e și unul, crâncen de fidel, al societății românești contemporane.

Roman de moravuri — și în ridiculizarea acestora, d-l T. Arghezi își recunoaște ca ilustru înaintaș pe Caragiale — este, în același timp, o carte de aventură, o povestire duioasă, un roman de dragoste.

*Lina* e o țigancă florăreasă care, cu încredere în frumusețea și norocul ei, se păstrează virtuoasă, pentru un iubit pe care-l asteaptă, cu încredere, întocmai ca fata cea cuminte din poveste și care nu întârzie să se ivească în tânăru cu dragoste de muncă, Ion Trestie.

Sunt pagini de satiră ce depășesc granițele, insinuându-se la oameni și

# Predici în pustiu

4x8=24

Pe un obelisc înalt în fața Parlamentului din Melbourne, capitala statului australian Victoria, stau adânc săpate cifrele misterioase  $4x8=24$ . Te ștergi la ochi crezând, că n'ai văzut bine, dar cifrele se văd și de aproape tot așa și-ți răstoarnă toate cunoștințele de matematică, căci doar știai încă din clasa I primară, că de  $4x8$  faci 32.

Iată însă semnificația acestor cifre cuprinzând un întreg program social și o foarte completă filosofie de viață de care ne-am mai ocupat noi în predicile noastre.

În 24 de ore cauți să ai 8 ore de muncă, 8 ore de mese, recreație, viață familiară, culturală, fizică și psihică, 8 ore de odihnă și în aceste 24 de ore trebuie să câștigi un minim de existență de 8 șilingi, în banii noștri cam 600 Lei. Eu mi-am publicat articolul acum câteva săptămâni cu titlul cel 3 opt — dar dacă spui cei 4 opt — este de sigur și mai complet, căci se cuprinde în acest axiom scurt și minimul de existență, pe care ar trebui să-l câștige omul, ca să poată trăi omenește, câștig la care îi dau dreptul cele 8 ore de muncă. Ce frumoasă ar fi așa viața!

Cine își mai poate permite luxul azi să muncească numai 8 ore? Iată bunăoară programul meu. 4—7 dimineața poșta, alcătuirea listei lucrărilor curente, reviste sosite, ziare. E drept, că dacă am vreme bună fac acest program în liber pe un deal în bătaia soarelui. 8—10 serviciul meu la Poli-clinică. 10—11 serviciul la Spitalul militar Z. I. Stupini. Repede, cu motocicletă, acasă dela acest spital la 10 km de locuința mea, consultațiile mele de acasă până la ora 15, ajungând abia la această oră la masă, care nu poate dura mai mult de 10 minute și asta des întreruptă de bolnavi, răspunsuri urgente, telefon etc. Fără un moment de odihnă, plec la consultațiile dela Casa Asig. sociale pe care trebuie să le termin repede, căci mă așteaptă iarăși rași și administrația și multa corespondență a Spitalului militar. La ora 8,30 seara mă întorc acasă și mă urc în pat fără a mai mânca ceva. *Dezi la muncă total 16 ore, mesele două pe zi abia durează 20 minute*, de distracții, viața familiară nici nu mai poate să fie vorba. Și ar trebui să văd ce-i cu talpa că ne lasă ghețele, ce-i cu lemnele, căci e timpul să ne îngrijim pentru lemnele de iarnă, ce-i cu impozitul, căci se apropie de sfârșit trimestrul. Natural, că își are și soția și — copii — drepturile lor, dar cu un astfel de program de muncă nu-i poți mulțumi: de aci reproșuri, imputări, supărări.

Săracul om. Ce ușor este să faci teorie, să sapi cât de adânc cifra de  $4x8=24$ , dar cât e de greu să te apropii de ideal. Va mai veni odată vremea să fie suficiente 8 ore de muncă?

Va veni după victorie. Până atunci mergem mai departe cu 16 ore de muncă pe zi.

**Dr. M. Suciu-Sibian:**

# Timoteiu Cipariu, gazetar

de Șt. Manciulea

— Urmare —

„Era un timp la noi când toată lumea lăluia dela bucher până la doctor de teologie, toată lumea ș-asaia, scuschuia, când toți formăluiau, conșcribăluiau, nici nu mai auzeai alta decât pinceluș, clericuș, canonicuș, cu câte un vicarăș, apoi formalitaș, cvalitaș, tot usch și asch, până ce ne luase lumea înainte și începură a ne înfrunta tocma și prin cărți. De atunci adevărat că mult s'a schimbat lumea și cu lumea și B.....ul, așa cât acum din contră, nu mai auzi nici măcar un puiu de țigan lăluind, schasclăind sau schuschuind. Dar pentru aceea vedem că mutându-se oamenii tot nu se schimbă și sensibilitașul unor urechi: nu nici și ca cât. Încă tot cârmim unii din nas și din buze, când auzim ce n'am mai auzit până acum, — așa pe degete vrem tot vocabularul limbii românești.

De aici poate vedea oricine are ochi, că sunt o clasă de oameni care nimica nu voiesc a învăța, alții care numai până la un timp și prea puțini cari vor să învețe până vor trăi. De cei tineri e durere că așa curând au socotit tot lucrul isprăvit, dar e nădejde că mulți se vor întoarce la idei mai sănătoase cu cât vor intra mai afund în marea învățaturii. Iar de sunt bătrâni, se poate și trebuie a li se ierta, că omul e vargă și nuia în tinerețe, lesne de a se pleca în orice parte, atât pentru trup cât și pentru suflet, iar ca osul vărtos și țapăn, mai mult cu cât se apropie de apusul său.

Redactorii acestei gazete însă nu vor a scrie, nici pentru tineri îmbătrâniți, nici pentru bătrâni împietriți, ci singur pentru tinerii a cărora inimă încă le e moale ca ceara, pentru bărbății solizi ce purced pe cărarea înaintătoare, și pentru acei frumoși bătrâni cari au încărungit pe drumul înaintării și cari niciodată nu au căutat înapoi cu durere după cele trecute, ca muierea lui Loth, cu atât mai puțin s'au întors îndărpt ca racul, ci au alergat către scopul înaintele pus, până le-au ajuns puterile, iar de repauzează acum tot însă înapoi nu îndeamnă, nici amăgindu-se, ca și cum nu ar mai fi încolo cale, împiedecă pe cei ce vor pași mai înainte.

Pentru aceștia dar scriem și noi și credem că drumul nu ne-au rătăcit.

Nu vom lipsi cu toate acestea în numerii venitori, a ne aduce rațiunile din care pe această cale și nu pe alta plecarăm a călători și aceasta din respectul către acele inimi bune, ce poate nu vor să priciapă fără comentariu urmele noastre și doresc a li se lumina calea, care, credem, că puțini se vor fi aflând între cetitorii noștri.

Ce vor să zică și cei de afară, vom auzi și dorim a auzi cât mai curând, ca să ne știm îndrepta în cât ne vom afla greșind, cel puțin să ne putem lua măsurile întru viitor.

Usturatoarele adevăruri spuse de T. Cipariu, nemulțămesc și înfurie și mai mult pe cei vizați, care de data aceasta îi adresează primul redactor scrisoarea alăturată:

Blaj 11 Ianuarie 1847

Domnilor Redactori,

Înțelegând noi dela șerbitorii unor Domni Profesori blăjeni, că va să iasă din Blaj gazeta românească, neștiind nimica despre lucru, și cugetând a fi vorba șerbitorilor numai glumă, nu știurăm oare bucura-ne-vom s'au îndoi-ne-vom despre lucrul auzit dară după ce noi înșine am văzut cu ochii noștri gazeta din Blaj, Organul Luminării numită, despre carea dela șerbitorii întâi am fost auzit, ca de un luceafăr frumos a luminării, ca de un ornament folositor, de mult fierbinte dorit ne-am bucurat, și astăzi tare ne bucurăm pentru viața Organului Luminării. Însă una este carea durere pricinuieste în inima noastră, aceea că D. V. tocma acum în început când ar trebui să vă comendați cu publicarea lucrurilor adevărate, când ar trebui să faceți onoare Blajului cu materiile Organului Luminării înaintea lumii, carea nu știe ce plătiți, pe unii dintre bătrâni și tinerii Blajului defăimându-i, publicați lucruri neadevărate și cum așa? D. V. în al doilea număr al Organului Luminării, în acea columnă a paginei unde stă „Critica și Redactorii” din acea pricină, că sunt în Blaj și aiurea bătrâni și tineri cărora nu e cu totul pe placere Gazeta D. V. cărora nu le plăcu unele terminații ce ocur în Organul Luminării ați publicat că este o clasă de oameni care nimica nu voiesc a învăța, alții care numai până la un timp, și prea puțini care vor să învețe până vor trăi. Acestea publicându-le D. V., Blajului unde Domnii canonici și toți profesorii din zi în zi mai mult învață, l-ați neonorat, pentru că nu vă era iertat împotriva logicei dela neplăcerea Gazetei D. V., dela neplăcerea unor cuvinte care la unii nu le vin bine la urechi a încheia nevrerea de a învăța nimica, și apoi împotriva omeniei a defăima înaintea publicului pe unii bătrâni și tineri din Blaj. Nu era cu cale a supune precum se vede din încheerea D. V. că toată învățătura ar sta în unele cuvinte a D. V. și cumcă acei cărora nu le plăcu unele cuvinte nimica nu voiesc a învăța. Nu, cu adevărat nu, pentru că nu e gazeta D. V. și unele a ei cuvinte singurul mijloc spre învățatură. Ce ar fi atuncea de atâtea milioane de oameni, care nici numele acestei Gazete nu vor fi noro-

# Balet

În fiecare noapte e balet  
Sub lampa suspendată din grădină,  
O molie, cu albă pelerină,  
Dansează grațios un menuet.

Serafic trup, atât cât o neghină,  
Se saltă și se leagănă cochet...  
Iar vântu 'n trună harfa lui încet,  
— Intins-a plasa nobila glicină

Ca mica dansatoare să nu cadă  
Să-și frângă mădularele subțiri.  
Se 'nalță dintre frunze ca s'o vadă

Doi palizi și anemici trandafiri;  
Un crin îmbie patu-i de zăpadă  
S'adoarmă legănată de zefiri.

Ecat. Pitiș.

# Strigături hunedorene

Cătu-i soarele de sus  
Fete ca la Ghelar nu-s  
Nalte ca cătarele,  
Negre ca țiganele...

Rău ti pare cui și cui  
Că eu joc lelița lui,  
Nu știu până i-o plăcea  
Joc a lui și las a mea...

Culese de Nicolae M. Isac

ciți a-l auzi, cu atâta mai puțin a o ceti și cu dansa a se lumina? Mai înțelepțește ați fi lucrat Domnilor Redactori, dacă mai înainte văzând cumcă orice cale neumblată are greutățile sale și nime cuminte nu va fi plecat cu preț ași câștiga lucru, despre care a judeca fără pericolul următoarei defaimări nu este iertat. Când ați auzit ceva neplăcut asupra gazetei D. V. de au fost adevărat, cu cea mai afundă tăcere să fi îndreptat precum în Nr. 1 unde din Mult și Jelen ați publicat învingerea dela an. 1479 asupra armelor otomane, câștigată în loc de 80.000 creștini, să fi pus 10.000 pentru că în bătaia dela an. 1479 nu 80.000 ci 8.000 dintre Unguri și Săcui, afară de carii dintre Români și Sași 2000 pieriră. Iară de cumva în contra zicăturii prin forma unor cuvinte s'a vătămat, arătând în locul defaimării pricini îndestulite să vă fi nevoit a aduce la cunoașterea și îndreptarea eroarei. Aceasta opta scopul laudatului Organ, aceasta omenia și iubirea frățescă, aceasta și indulcirea inimilor cititorilor către D. V. prin care mult se comendă noua gazetă, că atunci nu v'ați fi văzut a supune, că cuvintele gazetei D. V. ca S. Dogme, împotriva cărora nemica să nu fie iertat a vorbi, fără de a nu se țipa din numărul celor ce învață.

— (Va urma) —

popoare cu drepturi de cultură și civilizație, netulburate de aiurea. Spiritul de observație e dus la extrem; nimic nu e cruțat și suferitele sunt căutate, cercetate și desvăluite, în profunzimile lor adesea insondabile.

O lume întregă, deosebită ca sânge și aspirații, se sbate, în îndeplinirea unui destin implacabil; o lume care este așa cum este și nu trebuie explicată, înțeleasă.

Ce lecția de înaltă morală servește d-l Tudor Arghezi tuturor aceluia care nu conțesc să reclame o literatură călduță, cu precepte ce colcăie de falsă înțelepciune!

Dintr'un anumit punct de vedere, Lina reprezintă pentru noi un echivalent al lui Ion de d-l Liviu Rebreanu.

Vedeți, s'a întâmplat în literatura de azi acest fenomen, ca doi din scriitorii dotați să-și aleagă două din aspectele ce ne dau configurația sufletească: omul și femeia; pe care să le exploateze în toate consecințele lor autohtone. Omul d-lui Liviu Rebreanu e cel dela

țară; femeia d-lui T. Arghezi e dela oraș. (Este absolut indiferent că e țiganca).

Piatră de temelie pentru literatura de după 1922, Ion nu-și găsește un alt corespondent, nici în opera aceluiași autor; și nici Lina, piatră de temelie dela 1942 înainte, nu-și va afla un corespondent, niciodată.

S'ar putea spune atât de multe lucruri despre modul cum romancierul vede lumea, mai bine zis despre arta lui de a ne-o înfățișa așa cum e. Ea e, pe rând, suavă sau trivială, generoasă sau rea, nelogică totdeauna, totdeauna neconformă cu principiile nesdruncinate ale vieții.

Dacă voiți, avem înainte și o comedie umană, cu nenumărate învățăminte.

Personajele cărții, creionate abia sau desenate în amănunțime, sunt tot atâtea figuri reprezentative, tipuri de viață eternă, pe care începem să le recunoaștem în jur, cu surprindere și mirare.

Dela Dângă Marin, dulgherul mort de tuberculoză, multiplicat în toți meșterii slabi ce forfotesc în orașe, bancherul libidinos Solo, fata ministrului, acest exemplar de lume nouă, careia în treacăt i se amintește numele, portarul Coșoiu, a-toate-cunoscător și până la feciorelnica Lina, dârzul Ion Trestie și toți acei robotitori oameni din fabrică — ce imn închinat muncii, de un știutor al satisfacțiilor de acest soi! — nu ne putem închipui să nu-i vedem, să nu-i întâlnim cândva, să-i identificăm cu certitudine. Am amintit în fugă, că Lina e și o carte de dragoste. Una din cele mai fermecătoare cărți de dragoste. Ne mai rămâne, ca să urmărim o anumită regulă nesocotită, să ilustrăm cele de mai sus cu o pildă sau două.

Mărturisindu-ne incurcătura de a alege de unde nu se poate alege, vom desprinde totuși un fragment care încheie și cartea:

„Lina stând pe marginea patului, căzu cu mâinile la ochi într'un hohot de plâns pe care Trestie îl înțelese cu

o lacrimă. S'a plecat spre ea, i-a mângâiat părul tânăr și negru, la tâmpile... I-a mângâiat marginea urechii frumoase. Lina s'a ridicat răsând, și cu privirea plină de scânteia lacrimilor de bucurie... Nu putea să spue nimic.

— Facem cununia, zise Trestie, ținându-i mâinile strânse în mâinile lui între genunchi, în fabrică în sala de mașini... Aștept de doi ani întregi, în toate zilele și ceasurile și nu știu ce-am așteptat... Poate că ceasurile de-acum...

Ei își apropie brațele fără voie și se sărutară întâia oară strânși unul de altul, în picioare, până în suflet, când pisica miună să intre pe marginea ferestrei. Lina întredeschise geamurile și mâța a intrat, neagră și albă pe jumătate de cap...!

— O să fi, de azi încolo a noastră, zise Lina, însoțindu-și logodnicul până la ușă.

D-l T. Arghezi poate fi fericit. O asemenea carte se scrie odată la o sută de ani.



# Episcopul N. Colan la Academie

de Sergent Ion I. Pogana

— Continuare din pag. 1-a —

Se știe că episcopul N. Colan este un teolog erudit, un cărturar de seamă și un publicist de mare talent, calități care l-ar fi introdus la Academie și dacă rămânea profesor la vreo facultate de teologie.

La Cluj scoate revista „Viața Ilustrată” care nu se poate citi decât cu lacrimi de științe emoții.

Vom asculta la anul cuvântul de recepție al noului academician, când vom auzi lucruri interesante.

Simțim umbra lui Șaguna și ne gândim la episcopul Nicolae Colan, care calcă pe urmele lui ca luptător și stegar al mării victorii românești de mâne...

Am plecat pe drumul cel mai bun, cu crucea'n frunte, cum glăsuia nemuritorul Mureșianu.

# Un om vrednic

Continuare din pag. 1-a

revistelor: „Lumina Satelor”, „Telegraful Român”, „Rev. Teologică”, „Viața ilustrată”, „Gaz. Transilvaniei”, etc.

În una din Duminicile trecute am ascultat și frumoasa-i predică despre apostolat, ținută în biserică din Brașov-vechi, cu care ocazie se prezenta înaintea poporului în calitate sa de candidat la parohie. Într-o limbă aleasă, cu o ținută demnă, cu o voce potolită, dar atrăgătoare și mai ales cu convingerea omului faptei, a tâlmăcit înțelesul actual al adevăratei chemări preoțești în vremurile acestea de grea cumpănă prin care trecem. Predica Sfinției Sale, ascultată de o biserică arhiplină, într-o tăcere adâncă, a făcut o puternică impresie asupra celor de față.

Fructul unei astfel de activități smerite, dar asidue, este și studiul „Fi-

gura Mântuitorului”. În el ne evocă figura lui Isus așa cum se desprinde din Sf. Scriptură, Sf. Tradițiune și din artă. Mulțimea și varietatea citatelor din diferiți scriitori bisericești și filosofi ne fac dovada unei bogate lecturi și a unui adânc și pătrunzător studiu asupra Mântuitorului. Ținta Sfinției Sale este „de a apropia inimile intelectualilor și mai mult de Mântuitorul, care singur este în stare de a le da liniștea sufletească, în drumul aspru și plin de contradicții al acestui veac”.

Modestia autorului m'ar fi obligat poate să nu-i tulburăm tăcerea. Am făcut-o condus fiind de cuvintele Mântuitorului că: „Lumina nu se pune sub obroc, ci în sfeșnic, ca să lumineze tuturor”.

n. b.

Primăria Municipiului Brașov  
Serviciul silvic

No. 18176/1942

## Publicație de licitație

În ziua de 14 Iulie 1942 ora 10, se va vinde prin licitație publică cu oferte închise la Primăria Municipiului Brașov, brad fasonat.

- cca 2000 metri cubi din pădurea „Poliana”.
- cca 3000 metri cubi din pădurea „Noua”.
- cca 2000 metri cubi din pădurea „Timiș”.

Caletul de sarcini se poate vedea în orele de serviciu la Serviciul Silvic Brașov, la 16 Iunie 1942.

Primar,  
Dr. N. G. V. Gologan  
p. Secretar General,  
Dr. St. Popovici  
Șeful Serviciului,  
ss. C. Moarcăș

Primăria comunei Satulung  
Județul Brașov

No. 1294/1942.

## Publicațiune

Se aduce la cunoștință generală că, primăria comunei Satulung județul Brașov în ziua de 3 Iulie 1942 ora 11 a. m. în localul primăriei comunale va ține licitație publică orală pentru darea în întreprindere a tului cantității de circa 700 bucăți traverse de cale ferată aflate în pădurea Lipiaș.

Costul tului se socotește pe bucată.

Garanție 10% din valoarea totală a lucrării în numerar sau efecte de Stat.

Termenul de executarea lucrării este de 30 zile dela data adjudicării definitive.

În cazul când licitația fixată pentru acest termen nu va da rezultat se va ține o nouă licitație în ziua de 13

Iulie 1942 la aceeași oră, în același loc și în aceleași condițiuni.

Licitația se ține în conformitate cu dispozițiunile art 88-110 din L.C.P. modificată prin Decretul Lege Nr. 2125 publicat în M. Of. Nr. 173 din 24 Iulie 1941.

Satulung, la 16 Iunie 1942.

Primar, Gh. Roșculeț  
Notar, N. Căndea

Serviciul Sanitar al Municip. Brașov

Nr. 1752/1942 din 18 Iunie 1942.

## Publicație de licitație

Se aduce la cunoștință generală că în ziua de 15 Iulie 1942 la orele 8 dimineața se va ține la Serviciul Sanitar al Municipiului Brașov Strada Hirscher No. 1 licitație pentru încălzirea centrală și prepararea apei calde și aburi pentru etuvele de desinfecție la spitalul de boli contagioase din Brașov. Costul lucrărilor este de 13.000.000 Garanția provizorie 5% din valoarea ofertei.

Caletul de sarcini și devizul se pot vedea în fiecare zi de lucru la Serviciul Sanitar al Municipiului Brașov Strada Hirscher No. 1 între orele 11—13.

Brașov, la 18 Iunie 1942,

Medic Primar al Municipiului,  
Dr. Ulpui Ștefan.

Uzinele „ASTRA” Brașov caută

## dactilografe și stenodactilografe

bune — angajare imediată

Ofertele și actele se primesc la Uzină.

## Citiți

„Gazeta Transilvaniei,”

# Merit și recunoștință

de A. A. Mureșianu

S'a dat până acum puțină atențiune faptului asemănării care există între soarta lui Mihai Viteazul și soarta marelui erou al creștinătății din veacul al 15-lea, Iancu Huniade Corvinul.

Amândouă aceste vlăstare mărețe ale poporului românesc și-au câștigat meritele și renumele prin luptele lor victorioase împotriva celor mai puternici și mai primejdioși vrăjmași de atunci ai civilizației europene, împotriva Turcilor. Amândoi au avut însă de luptat, în calitatea lor de Români, cu invidia și cu dușmănia urmașilor vechilor potentați ai neamurilor și țărilor pentru a căror bunăstare și libertate și-au vărsat sângele și și-au jertfit chiar vieța.

Căci abia aflară despre moartea lui Iancu Corvin, întâmplată după marea și ultima sa izbândă dela Belgrad asupra Turcilor, la 6 August 1456, și vechii vrăjmași ai „Valahului”, ajuns prin meritele sale guvernator al Ungariei și stăpân și conducător de fapt al acestui regat, toți Cyllii, Garai, Ujlakii se și năpustiră, în frunte cu tânărul lor rege de sânge habsburgic Ladislau Postumul, asupra cetăților și proprietăților, cu a căror venituri marile erau răposat susținuse armatele sale, hulindu-i și defăimându-i „răutatea”, „necredința” și „rapacitatea”.

Este unic în istorie actul de conjurație împotriva Casei Corvinilor, ticluit la 21 Martie 1457 de regele Ladislau (numit al V-lea), cu prilejul

condamnării la moarte a fiului mai mare a lui Iancu Huniade, a lui Ladislau Corvin. Marele erou al Ungariei și salvator al creștinătății, este înfățișat drept un răzvrătit și acaparator al bunurilor familiei regale și a familiilor înrudite cu ea, drept un jefuitor și pustiitor al țărilor învecinate. Ba i se reproșează și marele păcat al „omoririi sau alungării vovezilor munteni și moldoveni credincioși casei regale și a înlocuirii lor cu alții, pe care i-a socotit că trebuiau să-i fie obligați” (quos sibi obligatos fieri debere putavit).

Cu un cuvânt oligarhii Ungariei imputau lui Iancu Corvin *faptul de a fi creat unitatea și disciplina tuturor Românilor, în acțiunea lui concentrată împotriva semilunii.*

Deși această unire politică a tuturor Românilor, înfăptuită cu 150 de ani înaintea lui Mihai Viteazul n'a avut caracterul pronunțat național prin faptul că *limba românească era încă înlocuită în administrația statului în Moldova și Muntenia cu slavona veche, iar în Transilvania cu latina*, totuși fiul regelui Ungariei și împăratului Germaniei Albert II de Habsburg și al fiicei regelui și împăratului Sigismund de Luxemburg vedeau într'ansa primejduirea stăpânirii casei și a coroanei sale de către neamul „câinesc valah al Huniazilor”, salvatorii Europei de năvala otomană din veacul al 15-lea.

# De prefurindenii

Părul lung ca motiv de concediere.

Ziarul „Strassburger Neueste Nachrichten” relatează că directorul unei uzini din Essen a concediat un tânăr lucrător pentru motivul că acesta avea părul prea lung și nu vroia să se tundă.

Tânărul concediat a reclamat cazul la Camera de Muncă, dar în zadar căci plângerea lui a fost respinsă pe motiv că într'o uzină unde sunt mașini, părul lung este periculos atât din punctul de vedere al bunului mers al lucrului cât și din punctul de vedere al lucrătorului, care din această cauză poate fi expus diferitelor accidente. (RDV)

1700 preparate pentru înlocuirea săpunului.

Pe lângă săpunul standard, există în Germania nu mai puțin de 1700 preparate pentru spălat, care sunt menite să înlocuiască săpunul. Afară de aceste preparate sunt bineînțelese alte preparate deasemenea întrebunțate pentru curățat și spălat, cum ar fi shamponurile (pentru spălătul părului), pentru curățat metalele, faianța etc. Toate aceste preparate poartă o marcă depusă și ele nu pot fi puse în comerț până când n'au fost controlate și aprobate de Oficiul Reichului pentru aprovizionarea cu grăsimi.

Numărul surprinzător de mare al preparatelor dovedește posibilitățile obținerii materiilor prime foarte variate. Preparatelor pentru spălătul de mână nu conțin decât 3% grăsimi, în formă de praf de săpun, iar restul lor de 80—95% este un material care curăță, cum ar fi de pildă caolina, spuma de mare etc. Acizii grași întrebunțați la fabricarea preparatelor sunt obținuți după metode noi din naftalină sau parafină. Pentru preparatele destinate să înlocuiască săpunul de toaletă se întrebunțează făina de castane și saponinul ca astfel ele să producă spumă. (RDV).

Femei poliiste.

Datorită multiplelor întrebunțări ale forțelor polițienești pe front, în ținuturile ocupate, etc., se dovedește necesară introducerea femeilor în slujba poliției. SS-Reichsführerul șef al poliției germane a dat dispozițiuni ca în corpul gardienilor să intre numai acei ce din motive de sănătate sau din cauza vârstei nu pot fi utilizați altundeva, iar restul locurilor să fie ocupate de femei. (RDV)

UZINELE „ASTRA” BRAȘOV

## Înștiințare

Se aduce la cunoștință celor interesați că examenul de admitere pentru primirea ucenicilor în Uzinele noastre se va ține în ziua de 2 August a. c. ora 8 în localul Școlii Industriale „Astra” Brașov.

Candidații la acest examen trebuie să îndeplinească următoarele condițiuni:

- Să fie de origine etnică română
- Să fi absolvit cel puțin patru clase primare
- Să aibă impliniți la 1 Octombrie 1942 vârsta de 14 ani și cel mult 17 ani.
- Să fie perfect sănătos.

Doritorii a se prezenta la acest examen vor trimite cereri însoțite de următoarele acte pe adresa Uzinelor și până la data de 25 Iulie 1942:

- Certificat de naționalitate
- Certificat de origine etnică
- Extras de naștere
- Certificat de absolvire a cursului primar.

Examenul va consta:

- Dintr'o vizită medicală cu caracter eliminătoriu.
- Dintr'o probă de aritmetică din materia celor patru clase primare.
- Dintr'un examen de aptitudini psihotehnice și profesionale.

Candidații reușiți la acest examen vor primi din partea Uzinelor întreținerea completă gratuită.

1-3

DIRECȚIUNEA

Un spectacol de înaltă  
ținută artistică:

## Nunta lui Figaro, de Mozart

Publicul brașovean a trăit la această reprezentare clipe de adevărată încântare. Interpreți, orchestră, decoruri, costume, toate au colaborat pentru a reda în modul cel mai armonios, atmosfera de grație subtilă, eleganță și fină ironie, caracteristică epocii rococo.

Oglindă fidelă a acelor timpuri în care pasiunile nu îndrăzneau să tulbure cu exploziile lor aparente unei voite superficialități, în care viciile și virtuțile se ascundeau cu grije sub haina discretă a glumei ușoare, „Nunta lui Figaro” rezumă în chip strălucit spiritul francez care mustește în textul lui Beaumarchais, și geniul muzical german atât de puternic intruchipat în Mozart.

Conflictele intrigei se nasc din hazarduri burlești și se rezolvă în farse copilăroase. Până și umbra tragică a unui destin de nou Oedip care amenință o clipă făptura sprintară a lui Figaro, se risipește în râsete și îmbrățișări voioase.

Regia spectacolului s'a priceput de minune să păstreze această atmosferă de cumpătate valori.

Rezerva distinsă a contesei, interpretată cu un nobil stil de D-na Lucia Bercescu, a cărei voce pură și perfect rotunjită se potrivește de minune acestui rol, și-a găsit un nimerit răspuns în voioșia șglobe a Suzanei, mimată cu o fermecătoare grație și sprinteneală de D-na Guțianu. Humorul sănătos și verba îndrăcită a lui Figaro, a stat în cumpănă cu morga aristocratică a contelui. Iar inocența puțin cam tulbură a adolescentului Cherubino, a pus o pată de lumină pe fiecare notă mai sumbră a tabloului.

Se pare că d-l Niculescu-Basu interpretează acum pentru prima oară rolul lui Figaro. Un cuvânt mai mult ca să-i apreciem creația demnă de toate elogiile.

D-l Aurel Borneanu a fost un conte desăvârșit. Sever sau pasionat numai în limitele îngăduite de stilul epocii, d-sa a pus în slujba rolului o prestanță și o desinvoltură din cele mai firești, o voce sonoră și frumos lucrată și o dicțiune cum rar se poate întâlni la un cântăreț.

D-na Florica Popovici, în Cherubino, a înflorit spectacolul cu grația sburdalnică a unui fluture. Vocea și jocul d-sale au toată prospețimea ingenuă necesară rolului.

O mențiune specială merită d-l Opreșan pentru îngrijirea cu care a cizelat rolul episodic al lui Antonio.

Buni și ceilalți interpreți, fiecare în rolul lui. Dar valoarea spectacolului a stat mai ales în omogenitatea ansamblurilor. În duete, terțete, sextete sau septete, folosite cu atâta virtuozitate de Mozart, calitățile fiecăruia s'au îmbinat cu ale celorlalți cu măiestria cu care, într-o podoabă de preț, felurite geme își încrucișează focurile, participând în egală măsură la desăvârșirea efectului general.

Orchestra condusă de d-l Alfred Alessandrescu, s'a integrat și ea acestui joc subtil, demonstrând că idealul ar fi, pentru o orchestră de operă, să se folosească o formație filarmonică, așa cum e cazul la București. Dela primele măsuri ale uverturii, s'a stabilit în sală o atmosferă de evlavie muzicală, inerentă de obicei numai sălilor de concert.

Publicul a apreciat pe deplin desăvârșita realizare a acestui spectacol, răsplătind cu numeroase și entuziaste aplauze clipele de intensă emoție artistică ce i-au fost date.

Interpreți și auditori au omagiat astfel, cu egală recunoștință, geniul nepieritor și mereu tânăr al divinului Mozart.

Lia Busuiocanu

Tipografia „ASTRA” Brașov  
caută

2 mașini de cules Linotyp



# Cronica Războiului

de **Mardare Mateescu**

## Biruința sfînșirii drepturilor noastre...

S'a împlinit un an de când armata română a răspuns agresiunii bolșevice.

Un an în care întreaga românie și-a vărsat amarul unor umilinte nemeritate și a curmat calvarul milioanelor de frați peste care se abătuse năvala sălbatecă a colosului rusesc.

Nădejdiile care ne-au cuprins sufletele la 22 Iunie anul trecut, au devenit realități dătătoare de viață tot mai înviorătoare.

Dela începutul luptei noastre ne-am dat seama de greutatea ei, de mulțimea sacrificiilor și a jertfelor, dar mai puternică decât acestea a fost dorința tuturor de a reconstitui „unitatea națională”. Dezmembrarea țării, râurile de sânge și lacrimi care curgeau peste țărâna cotropită, ne-a poruncit o supremă sfortare pentru înfruntarea soartei. Ce a însemnat această încordare, nu mai este un secret pentru nimeni. Președinția Consiliului de miniștri în ultimul său comunicat redă astfel pierderile din primul an de război: 5.998 ofițeri; 2633 subofițeri; 148.941 trupă.

Pe sectoarele de luptă pierderile noastre se împart după cum urmează: Pentru cucerirea Basarabiei și Bucovinei, 1268 ofițeri; 566 subofițeri; 29.741 trupă; adică 20% din totalul pierderilor; în sectorul de luptă dela Nistru până la Bug, 3839 ofițeri; 1554 subofițeri; 94.349 trupă; adică 63% din totalul pierderilor; în sectorul Bug-Donet-Azov, 355 ofițeri; 187 subofițeri; 7523 trupă; adică 5% din totalul pierderilor; în sectorul Kerci-Donet-Sevastopol (anul 1942), 536 ofițeri; 326 subofițeri; 17.328 trupă; adică 13% din totalul pierderilor.

Din aceste pierderi, în care intră și răniții, 17% din total poate intra oricând în liniile de bătae.

Pe deasupra sacrificiilor și jertfelor se ridică însă laurii veșniciei care vor încununa fruntea Neamului.

Eliberarea pământului dela Răsărit a însemnat și redresarea morală a poporului. Dacă în 1940 neamul, cu inima zdrobită, era în genunchiat ca de povara unui greu blestem și privea buimăcit de grelele lovituri în zarea fără speranță a viitorului, astăzi el și-a regăsit vigoarea și privește cu mândrie drumul parcurs în ultimile 22 luni.

Ne-am regăsit echilibrul forțelor noastre de popor greu încercat, dar totdeauna biruitor și din înălțimea faptelor de arme ale ostașilor noștri privim cu îndreptățită încredere locul de cinstire la care România are dreptul în acest colț de lume.

Niciodată ca acum n'am îtuțeles mai bine cuvintele Evangheliei: „Ridicarea ta prin tine Ierusalime, peirea ta tot prin tine”. Eram amenințați să perim din mul-

țimea greșelilor ce rodeau la temelia independenței noastre ca Stat și subjugau tot mai mult forța și puterea de viață a poporului care n'a admis niciodată iobăgia.

Dar iată, întunericul care cuprinsese o parte din pământul românesc a fost alungat din paginile luminoase ale istoriei pe care bravul nostru dorobanț o făurește.

Faptele de arme ale românilor au reaprins flacăra conștiinței și îndărătniciei străbune. Ea s'a infiltrat în sufletele noastre ale celor de azi și mânați de dragostea față de pământul, de munții cu pâraele și văile în preajma cărora strămoșii au văzut lumina soarelui; de brazda în care și-au înfipt plugul și au fost îngropați cei ce s'au jertfit pentru apărarea ei, am pornit la luptă pentru cucerirea izbânzilor de care depinde viitorul și continuitatea românească peste plaiurile vremelnice stăpânite de hoardele barbare dar neînfrățite niciodată cu ele.

Am făcut astfel încă odată dovada înfrățirii noastre cu pământul pe care nu putem trăi decât toți românii laolaltă, stăpâni pe comorile pe care Dumnezeu ni le-a dat uniți în jurul aceluiaș crez pe care străbunii ni l'au făurit.

„În fața Dumnezeului strămoșilor noștri — a spus Conducătorul în proclamația dela 22 Iunie 1941 — în fața istoriei și a veșniciei românești, ne-am luat azi răspunderea de a smulge prin onoare ce ne-a fost cotropit prin silnicie, umilire și trădare, hotărînd să începem lupta sfântă de redobândire a drepturilor neamului... Pornim la luptă!

În acest ceas de încercare jur să vă duc la biruința sfînșirii drepturilor noastre asupra bătrânei Moldove, să fac din nou pământul Basarabilor vatra morților și leagănul copiilor noștri și din codri Bucovinei strajă neperitoare a gloriei românești”.

Și am pornit la luptă pentru desrobirea țarinei sfinte și pentru afirmarea românească în mijlocul popoarelor lumii.

România de azi, nu mai este cea de ieri; iar mâne când danganul clopotelor va vesti pacea întemeiată pe dreptate și adevăr, vom lăsa nesecat izvorul virtuților războinice care să ordone oricând generațiilor viitoare să aperse deapururi temelia Neamului românesc: **pământul**.

Astăzi, însă când, goarna răsună vestind atac după atac chemând mereu vitejii să cucerească ce-avem de cucerit, vom merge înainte, mereu înainte, până la îndeplinirea idealurilor pe care Mareșalul a jurat că le va îndeplini... vom porni mereu ca vântul să cucerim și cerul și pământul...

## Situația pe fronturile de luptă

Odată cu plecarea d-lui Churchill la Washington, armata a 8-a din Libia a suferit un adevărat dezastru. Trupele generalilor Bastico și Romell au cucerit Tobrukul. Toate ziarele engleze se ocupă de marele eșec și cer guvernului să ia măsuri urgente. Pentru armatele germano-italiene succesul dela Tobruk înseamnă o victorie care va influența întreaga situație din Africa de Nord. „Paris Soir”, ocupându-se de declarațiile recente ale d-lui Churchill relative la inexpugnabilitatea fortăreței Tobruk, ia în derădere acele declarații. *Deabia a ajuns în America și premierul englez a și auzit de un nou dezastru al trupelor sale*.

Călătoria d-lui Churchill în America și consfătuirea pe care a avut-o cu d-l Roosevelt și cu specialiștii militari ai celor două țări, este pusă în legătură cu situația din Pacific, din marea Coralilor și dela Mitway. Se crede de asemenea că s'ar fi discutat situația de pe frontul rusesc, situația precară a Chinei și creierea unui al doilea front care nu se poate realiza fără un tonaj mare al flotei de război, fără o aviație puternică și fără armate de tot felul.

Deocamdată discuțiile pentru al doilea front sunt „prematute”.

Alte ziare comentând călătoria primului ministru englez după telegramele primite din Londra, precizează: „Este sigur că recentele înfrângeri suferite de englezi în Libia și Mediterana au grăbit hotărîrea d-lui Churchill de a pleca la Washington”.

Pe frontul de Răsărit, în sectorul Charkow, un grup de forțe bolșevice a fost încercuit de trupele germane într'un atac local de învăluire, iar nimicirea grupului este în curs. În fața Sevastopolului, nimicirea restului inamicului care se mai găsea încă la Nord de golful Suvernaia, a fost desăvârșită. O redută de artilerie și terenul din ambele părți ale unui doc de uscat au fost cucerite.

Pentru cucerirea ultimului fort de coastă, care mai rezistă încă, din partea de Nord a fortăreței, lupte înverșunate, sunt în curs și ele se dau acum pe străzile orașului. În sectorul sudic al frontului de încercuire, trupele germane și române, după ce au respins alte contra-atacuri inamice, au pătruns mai departe și au luat cu asalt mai multe înălțimi fortificate.

În sectorul de Nord, frontul german a fost împins înainte în mai multe părți. Trupele sovietice continuă atacurile lor fără succes în regiunea Volkov.

Operațiunile ofensive ale armatelor japoneze din provinciile din China de Sud, împotriva forțelor mareșalului Ciang-Kai-Sek, au luat o mare desvoltare. Forțele japoneze au încercuit a 23-a divizie a guvernului din Ciungking într'o regiune muntoasă la granița dintre provincia Hopei și Shansi. Trupele chineze nu mai au nici o șansă de scăpare.

Astfel se prezintă în general situația de pe fronturile de luptă, situație care este favorabilă forțelor aliate în cadrul cărora trupele române ocupă un loc de frunte și la jertfe și la victorii...

**Gazeta Transilvaniei**

Redactor responsabil  
**ION BOZDOG**